

wisselden eenige uitgezochte beleefdheden en kruisten de degens. Porthos en Aramis wachtten hun beurt af. Gardes van den kardinaal kwamen hen storen.

„Gij moogt volgens het edikt niet vechten, mijne heeren!”

„Deze aanmoediging is geheel overbodig, mijne heeren”, zei Athos, die kalm doorschermdde.

„Laat mij eens begaan”, zei d'Artagnan. Hij versloeg nu de drie gardes van Richelieu, zonder dat Athos, Porthos of Aramis iets behoeften te doen. Als overwinnaars verlieten de musketiers het slagveld, nadat d'Artagnan zich daar eerst van een verschooning en contanten had voorzien. Fier als een pauw, liep hij gearmd met de anderen. Hij was nu één der hunnen. Door hen had hij wel den vreemdeling, maar zijn paard niet gemist.

HOOFDSTUK II.

Koning en Kardinaal.

De koning en de kardinaal speelden schaak. Richelieu won.

„Maar mijn soldaten zijn beter dan die van Uwe Eminentie”, zeide de koning.

„Daarin verstout ik mij met Uwe Majesteit van gevoelen te verschillen”, antwoordde de kardinaal.

„Laat ze vechten”, hernam de koning, terwijl hij Richelieu met een luchtig gebaar noodigde om zich aan tafel te zetten, want de soep was inmiddels opgediend.

Athos, Porthos, Aramis en d'Artagnan werden ontboden, benevens vier gardes van den kardinaal.

Zij vochten twee en een half uur. De mannen van Richelieu werden verslagen. Men bracht de lijken weg.

„Misschien zijn dit niet de besten?” zei Athos ridderlijk.

„Ontbied vier anderen!” beval de koning.

Weer werd gevochten, nu drie uur lang. De vier soldaten van den kardinaal moesten sneven. Hunne lijken werden weggedragen.

„Wellicht is ook dit geen goede keuze?” zeide Athos glimlachend.

„Roep vier anderen!” beval de koning, die zich inmiddels met Richelieu aan het souper had gezet.

Vier uur werd gevochten. De lieden van den kardinaal werden geveld. Men ruimde de lijken op.

„Mogelijkerwijs is het puikje nog niet aan de beurt geweest?” sprak Athos, terwijl hij den beker wijns (de zestiende dien men hem reikte) zonder tusschentijds ademhalen naar binnensloeg.

„M o r b l e u, mijne heeren!” sprak de kardinaal. „Gij zult mijn corps e n c o r p s uitroeien. Ik geef mij gewonnen!”

Athos zag nu doodsbleek onder het zorgvuldig aangebracht r o u g e op zijn kaken en scheen flauw te zullen vallen.

„Wat scheelt u?” sprak de koning vriendelijk. „Zijt ge gewond, of is het de wijn?”

„Sire”, fluisterde de musketier, en richtte zich fier op.... „het is niets. Ik.... ben slechts wat nauw ingeregen”.

Hij viel flauw. Men maakte het corset wat los, waarop hij terstond bijkwam.

„Mijne dapperen, ik zal u beloonen”, zeide Lodewijk XIII en overhandigde elk een beurs gouds.

Juist toen de beurt aan d'Artagnan kwam, keek deze toevallig uit het venster.

„Sangdiou!” siste hij, duwde den onthutsten koning opzij en vloog, den degen in de vuist, de deur uit. Hij had den man met den mantel voorbij zien komen!

Toen hij buiten kwam, was deze echter nergens te zien.

D'Artagnan ging naar huis. Ik ben een ongeluksvogel, dacht hij. Dat was voorbarig.

Een jonge, schoone vrouw liet vlak vóór zijn deur een battisten doekje vallen. D'Artagnan raapte het op. Zij dankte. Hij kuste haar de hand. Zij glimlachte. Die glimlach maakte den jongeling tot man. Hij had een minnares! Dat was aangenaam en eervol. Maar het bracht, zooals blijken zal, ook zijn bezwaren mede.